Pregaria.cat

Entrada

Instruments



Per Lluis Salinas el dj., 13/06/2024 - 08:45

Si algú visita una aula d'universitat i pregunta a alguns joves què volen a la vida, segurament es trobarà amb moltes respostes, i no serà estrany que alguna d'elles tingui a veure amb ser una persona que porti les regnes de la seva vida. El mateix passa entre els adults. La persona que es considera complerta és la que s'ha fet a ella mateixa, la que és independent, la que ha decidit com ser i ho ha posat en pràctica.

Evidentment tot això son a molt bo i desitjable. Tot i això, hi ha alguna cosa que no acaba d'encaixar perquè la vida és molt més que la pròpia autosuficiència. D'una banda estan els imponderables, però amb això tothom hi compta. Però de l'altra sorgeix la pregunta per la voluntat de Déu. Evidentment, és lícit preguntar-se què vol dir això de la voluntat de Déu... perquè Déu no sembla que tingui una llibreteta en la que hi hagi apuntats els seus desitjos pels esdeveniments més trivials que vivim, però sí que em sembla que es pugui dir que existeix una voluntat divina pel que fa a l'amor i a la nostra capacitat d'estimar.

En aquest sentit, costa dir que ens posseïm en exclusiva. Pel que fa als vincles que tenim amb les persones que ens envolten i en relació a Déu, sembla que estiguem cridats a ser com instruments de música. Com una viola, per exemple.

Si la viola pogués voler-ho, segurament voldria ser ben vista i admirada pel seu vernís o per la seva silueta tan bella. Potser voldria estar entre les violes més estimades pel públic; o reposar en el millor i més car de tots els estoigs.

En canvi, tot i que la viola pogués aspirar a fer-se valer pel que té, mai aconseguiria ser plenament ella perquè una viola no és res sense la seva música. Una viola mai pot ser res sense el mestre que aconsegueix crear una melodia des de l'ànima de la caixa de ressonància d'aquest instrument.

Així som nosaltres. Som com una viola. Necessitem un mestre que ens faci sonar. Un mestre que ens faci adonar-nos-en del que som i a què estem convidats. Un mestre que ens faci adonar-nos de que no valem pel que tenim o deixem de tenir o per les nostres qualitats o capacitats, sinó que valem perquè som, perquè existim. I amb el que som, siguin llums o siguin ombres, si ens deixem en les seves mans com a instruments, el mestre podrà fer sonar les melodies més belles que somnia per a cadascú de nosaltres.